

Sygn. akt I UK 102/19

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania J. J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o wysokość składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 4 marca 2020 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 listopada 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącego J. J. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń
Społecznych Oddział w K. 240 zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 21 listopada 2018 r. oddalił apelację skarżącego wnioskodawcy J. J. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 22 marca 2016 r., który oddalił jego odwołanie od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z 3 września 2015 r., określającej wysokość składek na ubezpieczenie społeczne w kwocie 17,68 zł i ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 15.462,87 zł w okresie od sierpnia 2005 r. do października 2011 r. Decyzją z 9 lutego 2011 r. Dyrektor (...) Oddziału Wojewódzkiego NFZ stwierdził, iż J. J. podlegał ubezpieczeniu zdrowotnemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności od 18 grudnia 2001 r. do chwili wydania tej decyzji („do nadal”). Sąd

Apelacyjny w konkluzji uzasadnienia oddalenia apelacji skarżącego stwierdził, że kiszenie kapusty na skalę przemysłową i jej sprzedaż nie jest działalnością wytwórczą w rolnictwie w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a jednocześnie nie jest działalnością rolniczą. Przetwórstwo i sprzedaż kapusty wykraczają poza tę działalność. Uzyskiwane przychody z tego tytułu nie były przychodami z działalności rolniczej, lecz z tytułu prowadzonej na dużą skalę, w sposób zorganizowany i ciągły pozarolniczej działalności gospodarczej, stanowiącej obok stosunku pracy, kolejny tytuł z art. 66 ust. 1 pkt c do objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem zdrowotnym w rozumieniu art. 82 ust. 1 ustawy z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie art. 82 ust. 1 w związku z art. 66 ust. 1 lit. c ustawy z 27 sierpnia 2004 r. przez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że J. J. w okresie od sierpnia 2005 r. do października 2011 r. jako rolnik uzyskiwał również przychody z działalności pozarolniczej, a zatem uzyskiwał przychody z więcej niż jednego tytułu do objęcia obowiązkiem ubezpieczenia, w związku z czym podlegał ubezpieczeniu zdrowotnemu z każdego z tych tytułów odrębnie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że podstawa kasacyjna uzasadnia „potrzebę uzyskania stanowiska Sądu Najwyższego (...), jako że jest ona oczywiście uzasadniona w zakresie zarzutu naruszenia prawa materialnego, a co najmniej w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne”. Prawidłowe zdekodowanie zakresu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej oraz prowadzenia działalności rolniczej jest utrudnione z kilku względów. Ustawodawca w sposób niekonsekwentny posługuje się zarówno pojęciem działalności rolniczej, jak i działalności pozarolniczej. Definicje obu tych pojęć na gruncie różnych ustaw są niejednolite, by nie rzec, że prowadzić mogą do sprzeczności. W konsekwencji ustalenie granicy dla tych działalności znajdujących się na styku obu tych czynności jest dodatkowo utrudnione (...).

Pozwany wnioskował o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Oparty jest na niewłaściwym założeniu, że podstawa kasacyjna składa się na podstawę przedsądu. Podstawy kasacyjne (art. 398³ § 1 k.p.c.) stanowią odrębną część skargi i podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu jej do rozpoznania. Oznacza to, że skarżący we wniosku powinien samodzielnie (odrębnie od podstaw kasacyjnych) wskazać i wykazać zasadną podstawę przedsądu (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Odnosi się to również do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. O ile zasadna podstawa kasacyjna może prowadzić do uwzględnienia skargi kasacyjnej (*a contrario* art. 398¹⁴ k.p.c.), to w podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. znaczenie ma dopiero aż oczywista zasadność skargi kasacyjnej, czyli wadliwość rozstrzygnięcia zauważalna bez głębszej analizy. Skarżący we wniosku nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skoro punktem odniesienia dla podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 k.p.c.) są konkretne przepisy prawa, to tym bardziej wymaganie takie jest aktualne dla podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi nie zarzuca się jednak naruszenia jakiegokolwiek przepisu, a to dopiero otwierałoby ocenę czy skarga kasacyjna jest aż oczywiście uzasadniona. Bez zarzutu naruszenia przepisu prawa wniosek i jego uzasadnienie oparte są jedynie na ogólnej argumentacji. Metodycznie też nie oddzielają zgłoszonych we wniosku podstaw przedsądu. Istotne zagadnienie prawne zgłoszono jedynie hasłowo, jako że nie zostało nawet sformułowane. Wskazana w uzasadnieniu wniosku potrzeba wykładni nie składa się na istotne zagadnienie prawne, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Merytorycznie zaś to co należy do istotnego zagadnienia prawnego nie może równocześnie przemawiać za podstawą przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż z istoty (reguły) podstawy te się wykluczają (istotne zagadnienie prawne i oczywista zasadność skargi kasacyjnej).

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.